

vilde være mere medgørligt end det forrige. Deri vil man nu i alle Tilfælde tage fejl. Efter Udfaldet af Valgene anser jeg det i hvert Fald for en fuldkommen sikker Sag, at den Alliance, som min Gruppe paa det Punkt i Fjor sluttede med den anden Side, med vore, som sagt, fraskilte Venner, ogsaa vil holde i Aar, og at vi kunne gøre Regning paa, at der ikke er Spørgsmaal om, at Landstinget paa nogen Maade vil gaa ind paa det i Lovforslaget herom foreslaaede. Og naar det er Tilfældet, staar man altsaa lige over for Valget af en af de andre tre Metoder — eller hvis andre kunde finde noget, der var bedre, tager man det med.

Spørgsmaalet er altsaa, om man uden videre vil sige: Vi betænke os ikke paa at udskrive ca. 31 Mill. Kr. af Statskassen, hvilket vil medføre en aarlig Udgift i 55 $\frac{1}{2}$ Aar af omtrent 1,400,000 Kr. af Statens knebne Penge, foruden at Staten giver Afkald paa 260,000 Kr. aarlig i Skat af Tienderne. Det er altsaa Spørgsmaalet: Have vi uden videre med alt det andet, og under den finansielle Stilling, vi staa i, Raad til at give en ren Gave af 1,400,000 Kr. om Aaret i dette Øjemed? Eller skulle vi gaa ind paa det Forslag, som er stillet, om at optage Statslaan, saaledes at man i øvrigt holder paa de Sæts, Regeringen har foreslaaet, 18 og 25, hvorved vi kun faa en Udgift af 21 Mill. Kr.? Eller skulle vi endelig gaa saa vidt, som det er foreslaaet af andre, hvortil jeg hørte, at man siger: Vi maa pirre lidt ved Tallene, forandre lidt ved dem, gøre 18 til 20, og 25 til 23, saa vil Sagen kunne føres igennem, uden at koste Statskassen noget nævneværdigt. Det vil, efter min Mening, blive Hovedspørgsmaalet i denne Forhandling. Derimod vil der aldeles ikke være noget Haab for dem, der tro eller ønske, at der kan blive Spørgsmaal om at faa Fordel af Statskassen to Gange ved en Afløsning af Tienden.

Johansen: Jeg har ikke Lyst til at komme ind paa Enkelthederne i denne Sag, som vi have drøftet saa tit med hinanden. Jeg indrømmer, at man i sidste Samling naaede et betydeligt Skridt fremad med Løsningen af dette Spørgsmaal, idet man dog her kom til Erkendelse af, at tvungen Afløsning var den Vej, man skulde gaa, dersom det skulde kunne lykkes at faa Sagen ført igennem, ligesom man da ogsaa blev enig om, at man maatte ind paa Erstatningsspørgsmaalet. Der blev jo fra den Side, hvortil jeg hører, holdt paa

fuld Erstatning. Nu hørte vi, at det ærede Medlem vilde gaa noget ned med Erstatningen, f. Eks. til 23, men det ærede Medlem er dog enig i, at der er et Erstatningsspørgsmaal, der skal løses, og jeg har ogsaa Haab om, at man kan komme overens paa dette Punkt. — Det næste store Hovedspørgsmaal er, hvilket Tilskud Statskassen skal yde til Løsningen af denne Sag. I saa Henseende have vi ogsaa hørt fra det ærede Medlem, der nys talte, at han er uenig med Forslaget, saaledes som det foreligger, men da det ærede Medlem dog erkender, at Statskassen skal yde noget, komme vi vel ogsaa nok overens om dette Spørgsmaal. Jeg vil i det hele taget haabe, at man i Løbet af denne Vinter faar denne Sag ud af Verden. Det er ikke fornøjeligt den ene Samling efter den anden at blive ved at tærskes i de samme Spørgsmaal, og nu har denne Sag jo været saa alsidig drøftet, at det er vanskeligt at aftvinge den ny Synspunkter. Jeg skal derfor heller ikke her komme ind paa at følge det ærede Medlem i hans Betragtninger, da jeg mener, at det er noget, som hører Udvalget til, og som man der senere kan komme til at drøfte med hinanden. Jeg skal anbefale denne Sag til velvillig og hurtig Fremme.

Reedtz-Thott: Heller ikke jeg skal opholde det høje Ting længe i denne Sag. Jeg tillægger det stor Betydning, at dette Lovforslag, der naturligt hører sammen med de andre Skattelove, finder sin Afslutning sammen med disse. Jeg tvivler slet ikke paa, at dette vil finde Sted, efter den Forhandling, der blev ført, og efter den Beretning, der forelaa ved forrige Rigsdagssamlings Slutning; thi deraf fremgik det, at der var Enighed mellem den ærede Regering og den langt overvejende Del af dette Ting om disse enkelte store og grundlæggende Synspunkter, nemlig: at der skulde være tvungen Afløsning, og at Afløsningen skulde finde Sted med en Erstatning til Nyderen af 25 Gange Tiendens Beløb, hvoraf Yderen betaler de 18 Gange. Om dette var der mellem Regeringen og det langt overvejende Flertal af dette Ting fuldstændig Enighed, og naar det er Tilfældet, tvivler jeg ikke paa, at vi ogsaa ville kunne komme over de andre mindre betydelige Divergenser, der kunne være mellem os. Jeg mener ogsaa vedblivende, at naar man en Gang har truffet en Ordning, hvorefter en Tiendebank eller en anden Institution overtager en saadan Afvikling, maa det derved have sit Forblivende, og